DE HEMEL BEGINT BIJ JE VOETEN

DE HEMEL BEGINT BIJ JE VOETEN

JANDY NELSON

Blossom BOOKS

Voor mijn moeder

Twitter mee: #dehemelbegintbijjevoeten

Nur 285/W091501
© MMXV Nederlandse editie: Blossom Books
© MMX Jandy Nelson.
Originally published by Penguin, USA. Used with the permission
of Pippin Properties, Inc. through Rights People, London
Oorspronkelijke titel: *The Sky is Everywhere*
Nederlandse vertaling: © 2010 Michèle Bernard en Moon, Amsterdam
Opmaak binnenwerk: Studio L.E.O.
Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie
in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

Blossom Books is een imprint van Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.
Blossombooks.nl

Deel 1

1

Omie maakt zich zorgen over mij. Niet alleen omdat Bailey, mijn zus, vier weken geleden is overleden of omdat mijn moeder al zestien jaar niets van zich heeft laten horen, en zelfs niet omdat ik ineens alleen nog maar aan seks denk. Ze maakt zich zorgen over mij omdat een van haar kamerplanten onder de vlekken zit.

Omie heeft het grootste deel van mijn zeventienjarige leven geloofd dat deze specifieke kamerplant, van het onbestendige soort, een afspiegeling is van mijn emotionele, spirituele en lichamelijke toestand. Ik ben het ook gaan geloven.

Tegenover mij in de kamer staat Omie, een in bloemenjurk gestoken gestalte van één meter tachtig, gebogen over de bladeren met de zwarte vlekken erop.

'Hoe bedoel je dat het deze keer misschien niet goed komt?' Ze vraagt dit aan oom Big, boomspecialist, inwonende blower en gestoorde professor op de koop toe. Hij weet van alles een beetje, maar van planten weet hij alles.

Voor ieder ander lijkt het misschien vreemd, of zelfs volslagen gestoord dat Omie mij aanstaart terwijl ze dit vraagt, maar niet voor oom Big, die ook naar mij staart.

‘Deze keer heeft hij een hele serieuze aandoening.’ Bigs stem buldert alsof hij op een podium staat of op een preekstoel zit; zijn woorden hebben gewicht. Zelfs ‘geef me het zout eens aan’ klinkt uit zijn mond als een van de Tien Geboden.

Omie slaat in paniek haar handen voor haar gezicht en ik ga weer verder met mijn gedicht dat ik in de kantlijn van *De Woeste Hoogte* aan het krabbelen was. Ik zit in de hoek van de bank weggekropen en ik heb geen zin om te praten, ik stop net zo lief een doosje paperclips in mijn mond.

‘Maar het is wel altijd goed gekomen met die plant, Big, net als toen Lennie haar arm had gebroken bijvoorbeeld.’

‘Toen had de plant witte vlekken.’

‘Of toen ze afgelopen herfst auditie deed voor eerste klarinettist, maar het weer niet werd.’

‘Bruine vlekken.’

‘Of toen...’

‘Deze keer is het anders.’

Ik kijk op. Ze zitten nog steeds naar mij te kijken, een boomlang duo vervuld van verdriet en bezorgdheid.

Omie is de tuingoeroe van Clover. Ze heeft de bijzonderste bloementuin in Noord-Californië. Haar rozen hebben meer kleuren dan alle zonsopgangen in een jaar bij elkaar en hun geur is zo bedwelmend dat je, volgens de stadsoverlevering, bij het inademen ervan ter plekke verliefd op iemand wordt. Ondanks haar zorg en beroemde groene vingers lijkt deze plant de koers van mijn leven te volgen, onafhankelijk van Omies inspanningen en zijn eigen plantaardige verstand.

Ik leg mijn boek en pen op tafel. Omie buigt zich wat dieper over de plant en fluistert iets over het belang van joie de vivre, sjokt vervolgens naar de bank en gaat naast me zitten. Dan komt Big erbij die zijn enorme gestalte naast Omie laat zakken. En zo blijven we met z’n drieën de rest van de middag zitten, elk met hetzelfde weerbarstige haar dat als een

wirwar van zwarte, glanzende kraaien op ons hoofd staat.

Dit zijn wij sinds mijn zus Bailey een maand geleden is bezweken aan een fatale hartritmestoornis tijdens een repetitie van de plaatselijke opvoering van Romeo en Julia. Het is alsof iemand de horizon heeft opgezogen toen wij allemaal de andere kant opkeken.

2

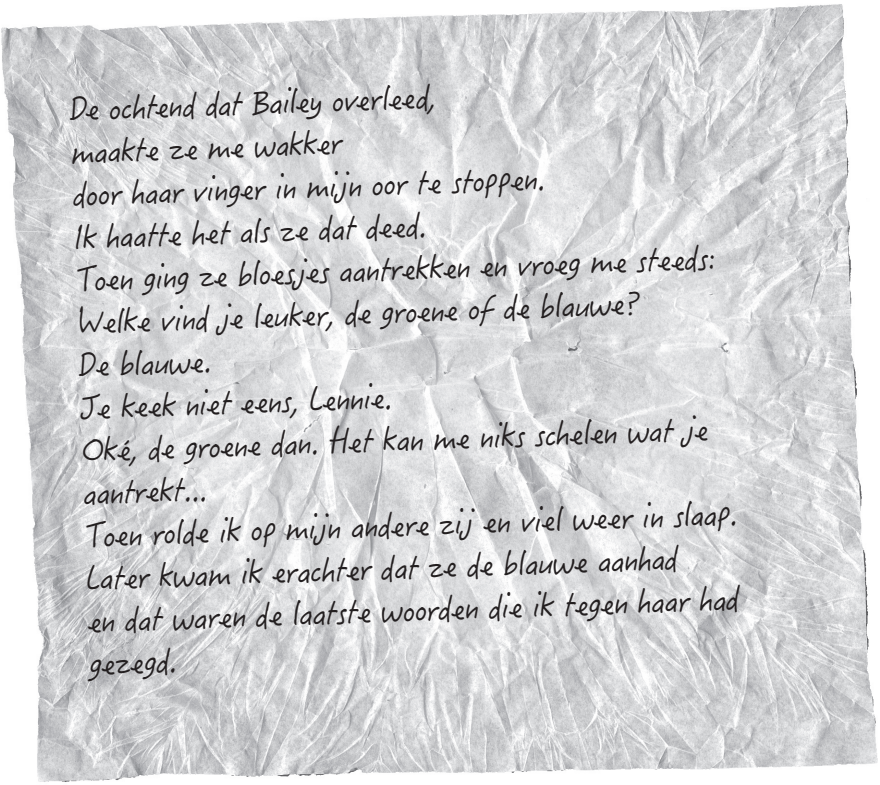

(Geschreven op een snoepverpakking en gevonden op het pad naar de Rain-rivier)

Mijn eerste dag op school is precies zoals ik het me had voorgesteld. Als ik er aankom, lijkt de gang zich te splitsen als de Rode Zee, gesprekken verstommen, ogen vervuld van medeleven schieten nerveus heen en weer en iedereen staart me aan alsof ik Baileys dode lichaam in mijn armen draag, wat misschien ook wel zo is. Ik ben doordrenkt van haar dood, ik voel het en iedereen ziet het, zo duidelijk als een grote, zwarte jas waarin ik me op een prachtige lentedag heb gewikkeld. Maar wat ik niet had verwacht is de ongekende opwinding over een of andere nieuwe jongen, Joe Fontaine geheten, die tijdens mijn maandlange afwezigheid bij ons op school is gekomen. Overal waar ik kom is het:

'Heb je hem al gezien?'

'Hij ziet eruit als een zigeuner.'

'Als een popster.'

'Een piraat.'

'Hij schijnt in een band te zitten die Dive heet.'

'Iemand zei dat hij in Parijs heeft gewoond.'

'Dat hij straatmuzikant was.'

'Heb jij hem al gezien?'

Ik heb hem al gezien want toen ik naar de repetitie van de schoolband ging en op de stoel wilde gaan zitten die het hele afgelopen jaar al van mij was, zat hij erop. Ondanks mijn allesoverrompelende verdriet laat ik mijn ogen over de zwarte laarzen glijden, over de kilometerslange benen in spijkerbroek en zijn brede torso. Mijn blik blijft uiteindelijk hangen bij een gezicht dat zo levendig is dat ik me afvraag of ik een gesprek tussen hem en mijn muziekstandaard onderbreek.

'Hai,' zegt hij en hij springt op. Hij is boomlang. 'Jij moet Lennon zijn.' Hij wijst naar mijn naam op de stoel. 'Ik heb gehoord van je... Het spijt me.' Ik kijk naar de manier waarop hij zijn klarinet vasthoudt, niet voorzichtig, maar met zijn vuist stevig om de nek geklemd alsof het een zwaard is.

'Dank je,' zeg ik en dan breekt er over zijn hele gezicht een glimlach door, wauw. Is hij door een windvlaag uit een andere wereld onze school

binnengeblazen? Zijn ongegeneerde houding van blije stripheld kan niet verder afstaan van de norse houding die de meesten van ons tot in de perfectie beheersen. Hij heeft massa's slordige, bruine krullen die alle kanten op zwaaien en wimpers die zo dik en lang als spinnenpoten zijn. Als hij gewoon knippert, is het net alsof hij met zijn felgroene ogen naar je zit te knipogen. Zijn gezicht is nog opener dan een open boek, als een muur vol graffiti, eigenlijk. Ik merk dat ik met mijn vinger 'wauw' op mijn dijbeen schrijf en besluit dat ik beter mijn mond kan opendoen om ons uit deze spontane staarwedstrijd te bevrijden.

'Iedereen noemt me Lennie,' zeg ik. Niet erg origineel, maar beter dan het alternatieve 'eh' en het werkt. Hij kijkt even naar zijn voeten en ik haal diep adem en zet me schrap voor de volgende ronde.

'Dat vroeg ik me eerlijk gezegd al af. Is het Lennon naar John?' vraagt hij waarbij hij weer mijn blik vasthoudt – zometeen val ik nog flauw. Of ga ik in vlammen op.

Ik knik. 'Mijn moeder was een hippie.' Dit is per slot van rekening het noorden van Noord-Californië – de uiterste grens van het hippierijk. Alleen in de vijfde klas zit al een meisje dat Electricity, een jongen die Magic Bus heet en dan hebben we nog talloze bloemen: Tulip, Begonia en Poppy – allemaal namen die de ouders bij het bevolkingsregister hebben opgegeven. Tulip is een krachtpatser van twee ton die de ster van het American footballteam zou zijn geweest, als wij op een school hadden gezeten waar ze American footballteams hebben. Dat is niet het geval. Wij zitten op een school waar je zelf mag kiezen of je in de gymzaal mee wilt doen aan de ochtendmeditatie.

'Ja,' zegt Joe, 'mijn moeder ook en mijn vader en tantes en ooms, broers, zussen, neven en nichten… welkom in de Fontaine-Commune.'

Ik schiet in de lach. 'Precies.'

En nog een keer wauw – mag ik wel zo makkelijk lachen? En mag het wel zo goed voelen? Alsof je in een rivier met heerlijk fris water stapt.

Ik draai me om omdat ik me afvraag of iedereen naar ons kijkt en zie

dat Sarah net het muzieklokaal is binnengelopen of liever gezegd, is binnengestormd. Ik heb haar nauwelijks meer gesproken sinds de begrafenis en ik voel me ineens schuldig.

'Lennieeeee!' Ze komt op ons af gedenderd als post-gothic-nu-cowgirl-verschijning: in een nauwsluitende zwarte vintage jurk, stoere cowboylaarzen, blond haar dat zo zwart geverfd is dat het blauw lijkt, afgemaakt met een schreeuwerige Stetson-hoed. Ik zet me schrap voor haar halsbrekende toenaderingstempo en vraag me heel even af of ze echt van plan is in mijn armen te springen, voor ze dat daadwerkelijk doet en we allebei op Joe afglijden die op de een of andere manier zijn evenwicht, en dat van ons, bewaart zodat we niet allemaal door het raam vliegen.

Dit is Sarah, ingetogen.

'Leuk,' fluister ik in haar oor, terwijl ze me omhelst als een beer, ook al heeft ze de bouw van een vogeltje. 'Goeie manier om die lekkere nieuwe jongen omver te kegelen.' Ze ligt in een deuk en het voelt zowel geweldig als verontrustend om iemand vast te houden die schudt van het lachen en niet van hartverscheurend gehuil.

Sarah is de meest enthousiaste cynische persoon op deze planeet. Ze zou de perfecte cheerleader zijn als ze niet zo walgde van 'schoolse saamhorigheid'. Ze is, net als ik, verslaafd aan lezen, maar leest zwartgallige boeken. Had al in de vierde klas *Walging* van Sartre gelezen, waarna ze alleen nog maar zwarte kleding droeg (ook op het strand), sigaretten ging roken (hoewel ze eruitzag als het gezondste meisje dat je ooit hebt gezien) en werd gekweld door haar existentiële crisis (ook al feestte ze tot in de vroege uurtjes door).

'Lieve Lennie, welkom terug,' zegt een andere stem. Meneer James – in mijn hoofd ook bekend als Yoda vanwege zowel zijn uiterlijke verschijning als zijn magische muzikale kracht – is opgestaan naast de piano en kijkt me aan met dezelfde uitdrukking van grenzeloos verdriet waaraan ik al gewend ben van alle volwassenen om me heen. 'Het spijt ons allemaal heel erg.'

'Dank u,' zeg ik voor de honderdste keer die dag. Sarah en Joe kijken me ook allebei aan. Sarah kijkt bezorgd en Joe met een grijns zo breed als het hele Noord-Amerikaanse continent. Ik vraag me af of hij iedereen zo aankijkt. Is hij een stripfiguur? Nou, wat hij ook is, of heeft, het is besmettelijk. Voor ik het zelf doorheb, heb ik zijn continentale grijns geëvenaard, met Puerto Rico en Hawaï er nog bij. Ik moet eruitzien als vrolijke rouwdraagster. Poeh. En dat is nog niet alles, want nu probeer ik me voor te stellen hoe het is om hem te zoenen, om hem echt te zoenen – o, o. Dit is een probleem, een geheel nieuw on-Lennie-achtig probleem dat op de begrafenis is begonnen: ik verdronk in duisternis en ineens begonnen alle jongens om me heen licht te geven. Vrienden van Baileys werk of opleiding, van wie ik de meesten niet eens kende, kwamen naar me toe om te zeggen hoe erg ze het vonden en ik weet niet of het kwam doordat ze dachten dat ik op Bailey leek, of doordat ze medelijden met me hadden, maar even later voelde ik dat er een paar waren die me op een beladen, indringende manier aanstaarden en dat ik terugstaarde alsof ik iemand anders was en dat ik dingen dacht die ik nog niet eerder had gedacht. Dingen die in een kerk al erg genoeg zouden zijn, maar op de begrafenis van je zus helemaal.

Deze jongen die nu voor me staat te stralen, lijkt een totaal unieke manier van stralen te hebben. Hij moet uit een heel vriendelijk deel van de Melkweg zijn gekomen, denk ik terwijl ik probeer die gestoorde glimlach op mijn gezicht af te zwakken, maar in plaats daarvan flap ik er tegen Sarah bijna uit dat hij op Heathcliff lijkt, want dat vind ik ineens, nou ja, behalve dat blije gelach dan – en dan wordt plotseling alle lucht uit me geperst omdat ik op de harde, koude betonnen realiteit van mijn leven stuit als ik me herinner dat ik na school niet naar huis kan rennen om Bailey over die nieuwe jongen in de band te vertellen.

Zo gaat mijn zus steeds opnieuw dood, de hele dag door.

'Len?' Sarah raakt mijn schouder aan. 'Gaat het?'

Ik knik en slik het verdriet weg, dat als een op hol geslagen trein op me af dendert.

Achter ons begint iemand The Shark Approaches, oftewel de begintune van 'Jaws', te spelen. Ik draai me om en zie dat Rachel Brazile op ons af glijdt en 'Heel grappig' mompelt tegen Luke Jacobus, de saxofonist die voor deze muzikale begeleiding zorgde. Hij is slechts een van de vele bandleden die Rachel in een spoor van aangereden wild heeft achtergelaten. Jongens die het slachtoffer zijn geworden van het feit dat deze hooghartige verschrikking in een prachtig lichaam verpakt zit en nog meer bedrogen zijn door de grote bruine ogen van een bosgodin en Rapunzelhaar. Sarah en ik zijn ervan overtuigd dat God in een ironische bui was toen hij haar creëerde.

'Ik zie dat je De Maestro hebt ontmoet,' zegt ze tegen me, terwijl ze terloops Joe's rug aanraakt als ze op haar stoel gaat zitten, de stoel voor de eerste klarinettist, die eigenlijk van mij is.

Ze doet haar koffer open en begint haar instrument in elkaar te zetten. 'Joe heeft in La France op het conservatorium gezeten. Heeft hij dat al verteld?' Ze zegt natuurlijk niet gewoon Frankrijk, zoals ieder normaal mens. Ik voel dat Sarah naast me verstijft. Zij heeft totaal geen geduld meer met Rachel sinds zij is verkozen tot eerste klarinettist, ten koste van mij, maar Sarah weet niet wat er precies is gebeurd – niemand weet dat.

Rachel schroeft haar mondstuk zo vast dat het lijkt of ze haar klarinet probeert te wurgen. 'Joe was een fantastische tweede klarinettist tijdens jouw afwezigheid,' zegt ze en ze rekt het woord fantastisch uit van hier tot aan de Eiffeltoren.

Ik spuug geen vuur terug door een opmerking te maken als: 'Fijn, dat alles zo goed voor jou heeft uitgepakt, Rachel.' Ik zeg helemaal niks en wou dat ik me kon oprollen tot een balletje om langzaam weg te rollen. Sarah daarentegen kijkt alsof ze wou dat ze een bijl bij de hand had.

Het lokaal heeft zich gevuld met het lawaai van willekeurige noten en

toonladders. ‘Rond het stemmen af, vandaag wil ik voor de verandering beginnen als de bel gaat,’ roept meneer James vanaf de piano. ‘En pak allemaal een potlood, want ik heb wat veranderingen aangebracht in het arrangement.’

‘Ik kan beter even op iets gaan slaan,’ zegt Sarah en ze werpt Rachel een blik vol walging toe voor ze zich uit de voeten maakt om op haar pauken te gaan slaan.

Rachel haalt haar schouders op, glimlacht naar Joe – nee, knipoogt lachend. Lieve hemel. ‘Nou, het is gewoon zo,’ zegt ze tegen hem, ‘je was, ik bedoel, je bent fantastisch.’

‘Niet waar.’ Hij buigt voorover om zijn klarinet te pakken. ‘Ik ben een zwoeger die alleen maar de stoel heeft warm gehouden. Nu kan ik terug naar de plek waar ik thuishoor.’ Hij wijst met zijn klarinet naar de blazerssectie.

‘Je bent gewoon bescheiden,’ zegt Rachel en ze gooit haar gouden sprookjeslokken over de rugleuning van haar stoel. ‘Jij hebt zo veel kleuren op je muzikale palet.’

Ik kijk naar Joe en verwacht een bewijs te zien van een ingehouden zucht bij het horen van deze imbeciele woorden, maar krijg iets heel anders te zien. Ook naar Rachel lacht hij op een aardrijkskundige schaal. Ik voel het bloed naar mijn hoofd stijgen.

‘En ik zal je ook missen,’ zegt ze met een pruillip.

‘We komen elkaar nog wel tegen,’ antwoordt Joe en hij voegt er een knipoog aan toe. ‘Straks, bij geschiedenis bijvoorbeeld.’

Ik ben kennelijk onzichtbaar geworden en dat is maar goed ook, want ineens heb ik geen idee meer wat ik met mijn gezicht, lichaam of aan flarden gescheurde hart aan moet. Ik ga zitten en merk op dat deze grijnzende, knipogende sukkel uit La France geen steek op Heathcliff lijkt. Ik had me vergist.

Ik doe mijn klarinetkoffer open, stop het rietje in mijn mond om het vochtig te maken, maar bijt het per ongeluk door.

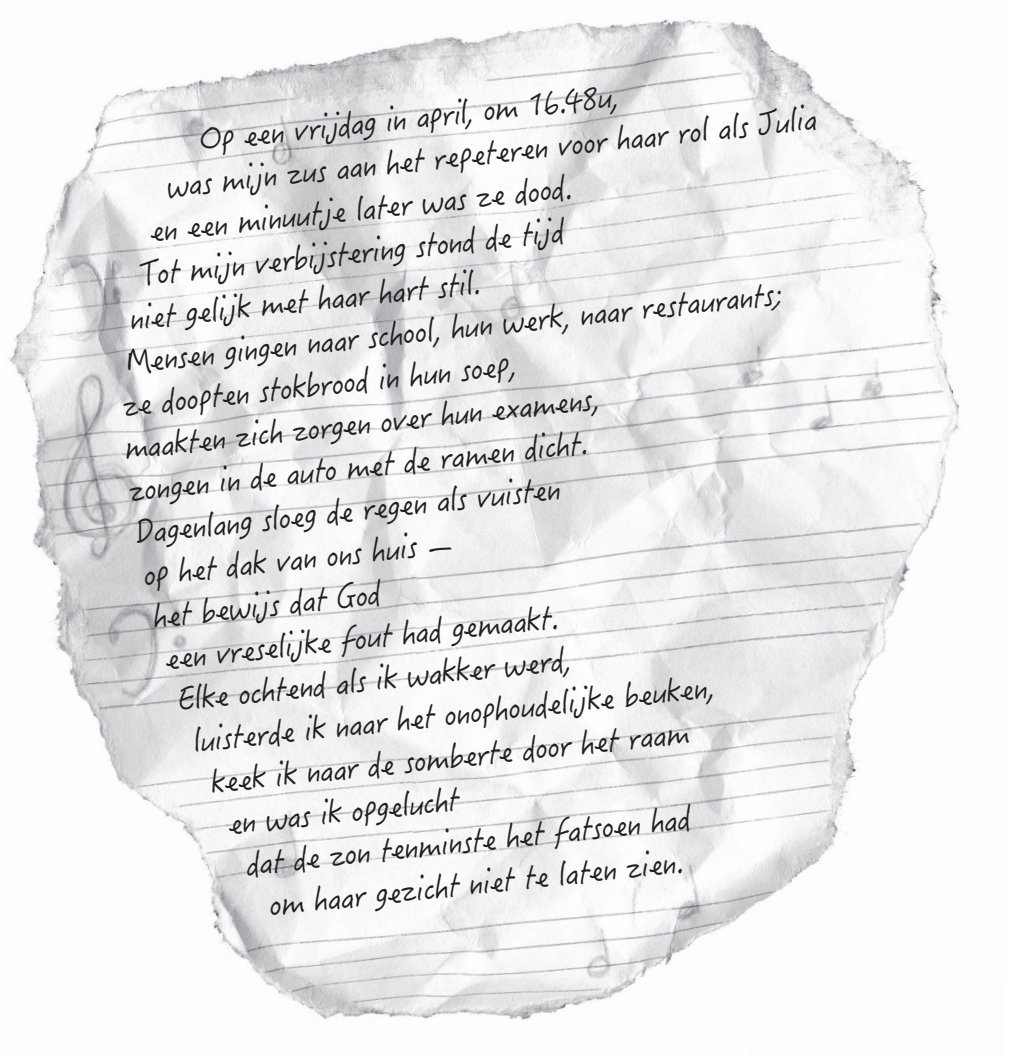

(Gevonden op een stukje papier, op een lage tak geprikt bij het ravijn)